

Η σωτηρία του κόσμου (Κυριακή προ της Υψώσεως)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Θεός Πατέρας «δεν απέστειλε τον Υιό Αυτού στον κό-σμο για να κρίνει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι’ Αυτού». Αυτόν τον λόγο ακούμε στην ευαγγελική πε-ρικοπή που αναγινώσκεται μέσα στη Θεία Λειτουργία κατά την Κυριακή προ της Υψώσεως. Ο σταυρικός θάνα-τος του Κυρίου είναι το μέγα μυστήριο της θείας φιλαν-θρωπίας, το ενέχυρο της θείας ευσπλαχνίας και σωτηρίας, η πιο γήινη και ψηλαφητή εικόνα του ουράνιου σταυρού της αγάπης. Το κήρυγμα της Έκκλησίας, που δεν είναι μια ιδεολογία ή μια φιλοσοφία, αλλά μια πραγματική ι-στορία, είναι ο πραγματικός και ιστορικός θάνατος του Θεού, που φέρνει ακριβώς την πραγματική και ιστορική ανάσταση του ανθρώπου.

Η μεγάλη χαρά

«Ιδού γαρ διά του Σταυρού χαρά εν όλω τω κόσμω». Για τούτο ο Απόστολος Παύλος «κηρύσσει Χριστόν εσταυρωμένον» (Α' Κορ. 2, 2· 1,23) και καυχάται «εν τω σταυρώ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού» (Γαλ. 6,14).

Έτσι, για να δείξουμε την αγάπη μας στον Κύριο, κά-νουμε το σημείο του Σταυρού. Υμνούμε και δοξάζουμε «το μακάριον ξύλον», το ξύλον της ζωής το καινό, που επάνω σ' αυτό απέθανε ο Βασιλεύς της Δόξης, για να σκορπίσει αιώνια ζωή σ' ολόκληρη την κτίση. Ο Σταυρός του Χριστού είναι το κορύφωμα μαζί και το κλειδί της ευαγγελικής ιστορίας. Η Εκκλησία ψάλλει τη δύναμη του Σταυρού: «η αήττητος και ακατάλυτος και θεία δύναμις του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού μη εγκαταλείπης με τον αμαρτωλόν».

Ο σταυρικός θάνατος είναι το Πάσχα της Καινής Δια-θήκης. Ο σταυρικός θάνατος είχε αποτέλεσμα όχι γιατί απέθανε κάποιος αθώος, αλλά γιατί εκείνος που απέθανε ήταν ο σαρκωμένος Κύριος. «Χρειασθήκαμε ένα σαρκω-μένο Θεό» απέθανε ο Θεός για να μπορέσουμε να ζήσουμε εμείς», για να χρησιμοποιήσουμε μια τολμηρή φράση του αγίου Γρηγορίου του Ναζιανζηνού (Λόγος 45,28).

Ζυγός δικαιοσύνης και κρίσεως

Όλοι οι άνθρωποι βρισκόμαστε γύρω από τον Χριστό επάνω στον σταυρό μας, στον σταυρό των δοκιμασιών και του πόνου μας. Εκείνο όμως που διακρίνει τους ανθρώπους δεν είναι η αμαρτωλότητα και η καθαρότητα, αλλά η σχέση με τον Χριστό και τον Σταυρό του Χριστού. Έτσι ο Σταυρός του Κυρίου γίνεται ζυγός δικαιοσύνης, όπως θαυμάσια ψάλλει η Εκκλησία μας.

«Ο Πατήρ... την κρίσιν πάσαν δέδωκε τω Υιώ...ότι Υιός Ανθρώπου εστί» (Ιωάν. 5,22 και 27). Σε τί όμως συνίσταται η κρίση αυτή; Συνίσταται στο ότι Αυτός κατέδειξε ότι η τήρηση των εντολών του Πατρός είναι δυνατή για τον άνθρωπο, και τούτο μάλιστα υπό οποιεσδήποτε συν-θήκες, τις οποίες μόνο στον κόσμο αυτό δυνάμεθα να συ-ναντήσουμε. Επί αιώνες επαναλαμβάνονται οι λόγοι του Κυρίου, αλλά δεν βρίσκουν την οφειλόμενη απήχηση στις απολιθωμένες καρδιές, στην αδιάφορη για τα πνευματικά σκέψη. Και όμως οι λόγοι αυτοί είναι σωτήρια αποκάλυψη της αγάπης του Θεού προς εμάς.

Ο άνθρωπος κρίνεται από τη στάση του απέναντι στον σταυρό του Χριστού, τη φιλία ή τη βλασφημία του. Ένα τροπάριο της Ενάτης Ώρας γράφει θαυμάσια: «Εν μέσω δύο ληστών ζυγός δικαιοσύνης ευρέθη ο σταυρός Σου· του μεν καταγομένου εις άδην τω βάρει της βλασφημίας, του δε κουφιζομένου πταισμάτων εις γνώσιν θεολογίας».

Ο Σταυρός του Κυρίου υπενθυμίζει σε όλο τον κόσμο και σ' εμάς ότι, όταν διαλέξουμε τον Σταυρό ως τρόπο της ζωής μας, ως πολίτευμα του εκκλησιαστικού μας βίου, τό-τε έχουμε και την Ανάσταση. Τότε έχουμε την αληθινή μας ελευθερία, την αληθινή ανάπαυσή μας μέσα στην α-γάπη του Θεού και την αγάπη των αδελφών μας, την αλη-θινή ειρήνη της ψυχής. Και όταν περιστάσεις και θλίψεις και ανάγκες μας κυκλώνουν, υψώνουμε τα μάτια της ψυ-χής μας και ατενίζουμε με πίστη τον Σταυρό του Χριστού μας. Και με ελπίδα προχωράμε. Σταυρωμένοι και αναστημένοι. Συσταυρωμένοι και συναναστημένοι με τον Ιη-σού Χριστό.

Πορευόμενοι προς την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, ας υψώσουμε και τα δικά μας βλέμματα επάνω στον Γολγοθά και ας αναφωνήσουμε: «Μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία Σου».

(Πηγή: Αγαθαγγέλου, Επισκόπου Φαναρίου, Η ζύμη του Ευαγγελίου, έκδ. Αποστ. Διακονίας, σ.195-198)